

[Ministeren for Grønland.]

vefordelingen anslås i 1975 at ville medføre besparelser for staten på i alt ca. 3 mill. kr. og for Grønlands landskasse på i alt ca. 15 mill. kr. For kommunernes vedkommende anslås ændringerne at ville medføre merudgifter på i alt ca. 19 mill. kr. Disse udgifter påregnes dækket af den med virkning fra 1. januar 1975 indførte indkomstskat, der i 1975 anslås at ville indbringe kommunerne et provenu på mindst 40 mill. kr.

Da forbedringen i kommunernes økonomiske forhold i forbindelse med indkomstskattens indførelse kun gradvis vil blive modsvaret af en udvidelse af det kommunale ansvarsområde, foreslås det samtidig i forslaget til lov for Grønland om en kommunal anlægsfond, at en del af kommunernes skatteindtægter i årene 1975-79 henlægges til en anlægsfond, over hvis midler kommunalbestyrelsen kun må disponere med samtykke fra Tilsynsrådet for de grønlandske Kommuner. Gennem disse henlæggelser vil kommunerne, når anlægsfonden efter 1979 afvikles, blive i stand til i højere grad selv at kunne finansiere større kommunale anlægsarbejder.

De samlede henlæggelser for kommunerne under ét anslås skønsmæssigt at ville andrage 32-35 mill. kr.

Lovforslagene er i princippet tiltrådt af Grønlands landsråd og De grønlandske Kommuners Landsforening, der dog har ønsket en nærmere drøftelse af visse enkeltheder i forslagene. Det kan på grundlag heraf evt. blive nødvendigt senere at fremsætte ændringsforslag til lovforslagene.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til lovforslagene enkeltheder henviser til bemærkningerne til lovforslagene, skal jeg herved tillade mig at anbefale lovforslagene til det høje tings velvillige behandling. Det bemærkes i denne forbindelse, at det af hensyn til udarbejdelsen af landskassens og kommunernes budgetforslag vedr. 1975 vil være meget ønskeligt, at lovforslagene færdigbehandles i indeværende folketingsssamling.

Miljøministeren (Holger Hansen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den i København den 5. april 1974 undertegnede overenskomst mellem Dan-

mark og Sverige om beskyttelse af Øresund mod forurening.

Et rent Øresund har længe stået som et væsentligt mål for såvel dansk som svensk miljøpolitik. Den nu mellem Sverige og Danmark indgåede overenskomst vil medføre, at mulighederne for at nå dette mål forbedres væsentligt over den kommende femårsperiode.

Aftalen vil betyde, at de store slamfyldte områder, der i dag findes på Øresunds bund, vil forsvinde. Der vil ske en generel forbedring af forholdene for plante- og dyreliv, og også badeforholdene vil blive mere tilfredsstillende. De spildevandspletter, som i dag skæmmer Øresunds overflade, vil om fem år ikke længere eksistere.

Aftalen tager primært sigte mod en rensning af byernes og industriens spildevand. Bortset fra at den hjemler en mulighed for at tage spørgsmålet om forureningen fra færgetrafikken op, behandler den ikke forurening og dumpning fra skibe. Den må derfor ses i sammenhæng med den Østersøkonvention, der for nylig blev undertegnet i Helsingfors, og som agtes forelagt folketinget straks ved næste samlings begyndelse. I Østersøkonventionen findes detaljerede regler om kontrol med forurening fra skibe, der trafikerer Østersøen, der i denne forbindelse defineres som omfattende både Sundet, Bælterne og Kattegat.

Ikke desto mindre har Øresundsoverenskomsten væsentlig selvstændig betydning ved at fastlægge reglerne for rensning af spildevand i et farvand, der utvivlsomt er den største recipient i hele Østersøområdet med ca. 2 millioner indbyggere i højt industrialiserede bysamfund. Medens Øresund i dag modtager store mængder spildevand, som er helt urensset eller kun mekanisk rensset, vil der om fem år udelukkende blive udledt spildevand, som har gennemgået mindst to rensningsstrin.

Aftalen er naturligvis ikke det første skridt frem mod et rent Øresund. I de senere år er der i begge lande gjort en stor indsats for at bekæmpe spildevandsforureningen. I Sverige kom man tidligere i gang end her i landet, og jeg skal ikke lægge skjul på, at de byrder, som overenskomsten pålægger parterne, vil komme til at hvile tungest på de danske kystkommuners skuldre.

Det vil skønsmæssigt koste ca. 1 milliard